

Prof. Robert Faurisson: A pápa "imája" a zsidókért, avagy egy hamisítvány utóéle

2013 október 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

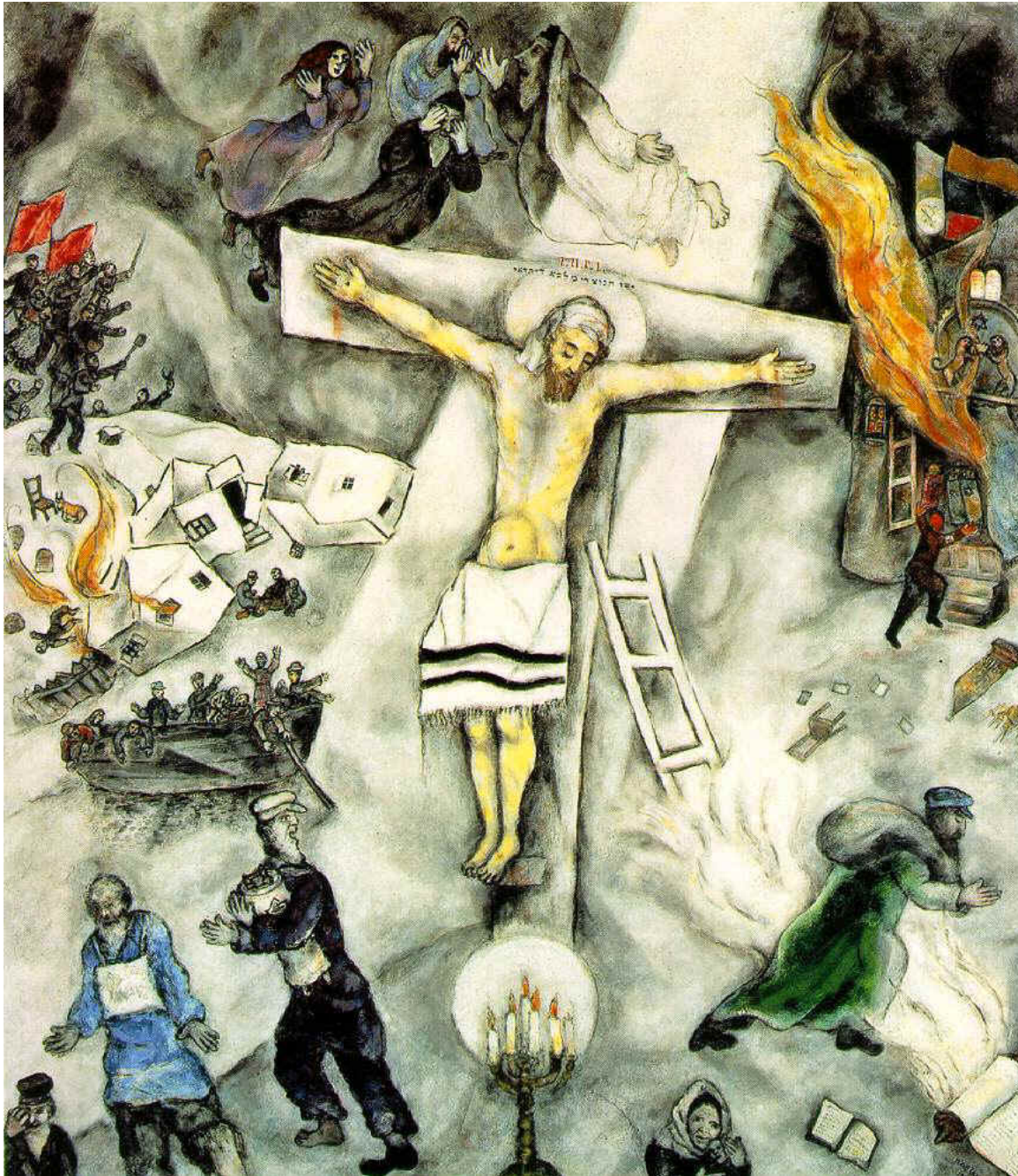
Még nincs értékelve

Mérték

Egy orbitális hazugság (zsidók általi) kitalálásának és (gojok általi) "beszopásának" egyszerűségében perverz mechanizmusa bontakozik ki a történelmi revizionizmus doyenjének alábbi kis bravúrdarabjából.

Az egész annyira jellemző: egyrészt a „hazugság nagymestereinek” (Schopenhauer) módszereire, másrészt gőj célközönségük végtelen szervilizmusára és szálnalmas naivitására. (H.T.)

„Ma már tudatában vagyunk annak, hogy sok-sok évszázados elvakultság homályosította el tekintetünket, s ezért nem tudtuk meglátni Kiválasztott Néped szépségét, sem felismerni orcáikon kiváltságos testvéreink vonásait. Rá kell döbbernünk, hogy Káin bélyege van homlokunkra vésve. Az évszázadok folyamán Ábel testvérünk az általa ontott vérben fetrengett vagy könnyeket hullatott, amelyeket mi okoztunk azzal, hogy megfedkezünk Szeretetedre?! Bocsásd meg nekünk az átkot, amelyet tévesen a zsidók nevéhez fűztünk! Bocsásd meg nekünk, hogy másodszer is megfeszítettünk Téged az ő húsukban. Mert nem tudtuk, hogy mit teszünk...”

Ez az „ima”, amelyet az 1963. június 3-án elhunyt XXIII. János pápának tulajdonítanak, 1964 januárjában jelent meg a Commentary nevű amerikai zsidó folyóirat „A Vatikán és a zsidók” című „jelentésében” F. E. Cartus szignóval, amely az ökumenikus zsinat történéseit közvetlen közelről követő római katolikus megfigyelő álneve, legalábbis a lap szerint.

Már maga a szöveg tartalma is sejteti, hogy egy pápa, még ha annyira zsidópárti is, mint Angelo Roncalli volt,

aligha fejezheti ki magát ekképpen a katolikusokról. Ez az „ima” ugyanis azt mondja, hogy a zsidók szépek, hogy Isten kiválasztott népe, és hogy arcukon viselik kedvenc testvéreink vonásait. Évszázadokon keresztül a zsidók vért és könnyet hullattak. Mi, katolikusok vakok voltunk minderre. Arcunkon Káin bélyegét hordozzuk, hiszen felelősök vagyunk a zsidók által hullatott vérért és könnyért. Megfeledkeztünk Isten szeretetéről. Hazudtunk, amikor azt állítottuk, hogy Isten megátkozta a zsidókat. Mi voltunk azok, és nem a zsidók, akik megfeszítették Jézust. A szöveg enyhén szólva is túlzó, túl sok gyűlölet árad belőle egyesek iránt, és túl sok szeretet mások felé.

Ha kronológiailag követjük az „ima” sorsát (csak) a francia sajtóban 1966-tól napjainkig, észrevehetjük, hogy bár rögtön megjelenésekor lelepleződött a hamisítás ténye, később egyesek ismételt közbelépésére a zsidók ügyének ilyen mértékben kedvező szöveg érdekében, előbb csak elhallgatták az igazságot, majd kezdték elhíttetni, hogy egy hiteles dokumentumról van szó.

A Le Monde például éveken keresztül óvta olvasóit a hamisítványtól, amelyet óvatosságból persze csak „apokrifnek” titulált, majd fokozatosan lemondott minden figyelmeztetésről a szöveg valódiságát illetően és ezáltal mintegy hallgatólagosan elismerte annak eredetiségét.

1966: „XXIII. János pápa 'imája' a zsidókért” cím alatt a Documentation catholique (Katolikus Dokumentáció) átveszi a fribourg-i (Svájc) La Liberté 1966. szeptember 9-i cikkét. A szöveg így kezdődik: „A vatikáni körök szeptember 7-én megerősítették annak az imának a létezését és hitelességét, amelyet XXIII. János írt alig néhány nappal a halála előtt, s amelyben a pápa bocsánatot kér Istentől mindazokért a szenvedésekért, amelyeket a katolikus egyház okozott a zsidóknak. Az ima létezéséről, amelyet alkotója szándéka szerint el kellett volna mondani valamennyi templomban, nemrég számolt be egy chicagói konferencián John S. Quinn püspök, a zsinat egyik szakértője”. Ezután az „ima” szövege következett. Semmiféle pontosítás nem olvasható viszont azokkal a „vatikáni körökkel” kapcsolatban, amelyek állítólag megerősítették volna a dokumentum hitelességét. Ugyancsak nem jelölték meg azt a forrást sem, ahonnan az „ima” valamennyi templomban történő kihirdetésére vonatkozó pápai óhaj származott.

Egy hónappal később a Katolikus Dokumentáció cáfolatot közölt „XXIII. János imája a zsidókért hamisítvány” címmel. Íme a cáfolat szövege: „Az Államtitkárság október 26-án a következő nyilatkozatot adta ki XXIII. János állítólagos imája tárgyában, amelyet sajtóinformációra hivatkozva október 2-i számunkban jelentettünk meg, s amelyhez külön kommentárt nem fűztünk: A Katolikus Dokumentáció 1966. október 2-i száma a fribourg-i La Liberté szeptember 9-i kiadása nyomán közli XXIII. János zsidókért írt imáját, hozzátéve, hogy vatikáni körök megerősítették annak eredetiségét. Valójában hamisítványról van szó. A fribourg-i újság a szöveget a holland De Tijd 1965. március 18-i számából vette át, amely viszont a Chicagóban megjelenő American Commentary (az Amerikai Zsidó Bizottság orgánuma) 1965. januári számára hivatkozik...

A Vatikán egyetlen szerve sem erősítheti meg ezen irat hitelességét, amely sem az Apostoli Penitenciáriumban, sem XXIII. János pápa kinyomtatott vagy kiadatlan írásaiban nem létezik... A szöveg figyelmes vizsgálata egyébként elárulja, hogy az mind stílusában, mind szóhasználatában idegen a megboldogult egyházfőtől.”

Nem sokkal korábban a Le Monde-ban megjelent egy cikk „A XXIII. Jánosnak tulajdonított ima a zsidókért apokrif” címmel. Az írás az újság római tudósítójától származott, aki miután megismételte a címben leírtakat, így folytatja: „Ez a kategorikus állítás vatikáni kompetens körökből származik.” A cikk további része elárulja, hogy a tudósító és a Katolikus Dokumentáció publicistája ugyanabból a római forrásból merít.

Am a Le Monde három helyen is nüanszyninak tűnő „korrekciót” hajt végre. Egy világos és egyértelmű cím helyett az előbbi pontatlan és némileg zavarba ejtő címet alkalmazza. Az „apokrif” egy meglehetősen ritka és nem elég közérthető szó, arra vonatkozik, ha valaminek az eredetisége kétes. A Le Monde ahelyett, hogy elárulta volna, hogy a szöveg a Commentary-ból, az Amerikai Zsidó Bizottság orgánumából származik, „szégyenlően” csak annyit közöl, hogy ezt az imát az Egyesült Államokban publikálták. Végül pedig, hogy még inkább csökkentse a vatikáni kompetens forrásból származó állítás értékét, a lap szükségesnek tartja, hogy a következő kommentárt biggyessze a cikk végére: „Ez a cáfolat csak ezt a szöveget érinti. Semmiképpen sem kelthet kétségeket János pápa magatartását illetően, aki, mint tudjuk, kifejezte abbéli kívánságát, hogy a zsinat dokumentumai közé vegyenek fel egy, a zsidókról szóló nyilatkozatot is, amelynek Bea kardinális volt a fő szerzője”.

1967: Hat hónappal a Le Monde előbbi figyelmeztetése után a lap kiküldött újságírója a lyoni Zsidó-Keresztény Barátsági Kongresszusról szóló tudósításában mégis arról ír, hogy XXIII. János úgymond bevallotta: „Káin bélyege van homlokunkra sűtve, századok elvakultsága zárta be szemünket, bocsásd meg nekünk Urunk, hogy másodszor is megfeszítettünk a zsidók húsában, mert nem tudtuk, hogy mit teszünk”.

Néhány nappal később a Le Monde helyesbít, az alatt az egyszerű cím alatt, hogy „XXIII. János és a zsidók”. Megtudhatjuk, hogy a cikkíró által idézett ima részlete M. P. E. Lapide Róma és a zsidók című könyvéből származik, amely nemrég jelent meg a párizsi kiadónál. Miután ingyen reklámot csinált a m?nek, amely a hamisítványt tartalmazza, még hozzáteszi, hogy a vatikáni illetékes „megkésve (sic!) cáfolta meg az ima eredetiségét”.

1974. december 31-én a Le Monde Paul Samuel aláírással olvasói levelet tett közzé „Az UNESCO, Vatikán és Izrael” cím alatt. Ebben a levélíró tiltakozik az ellen, hogy a Vatikán az UNESCO-nak ítélte oda a XXIII. János díjat. Samuel úr úgy vélte, hogy az UNESCO Izrael kizárásával az olaj-totalitarizmus diktatúrájának engedelmességet, majd kritikával illette a vatikáni döntést, és azzal érvelt, hogy a XX. század legnagyobb pápája nem cselekedett volna így. Ezután pedig idézte az ominózus „imát”.

A Le Monde hajlandó volt közzétenni ezt a levelet, noha az hamisítványt tartalmazott, amelynek ebbéli mivoltára egyébként már nem tartotta szükségesnek figyelmeztetni olvasóit. A sors iróniája, hogy az „ima” felfedezése feletti örömeiket kifejez? és addigi elhallgatását nehezményez? zsidó olvasói levelekre a Le Monde-nak azután mégis csak reagálnia kellett.

A cáfolat azonban olyan formát öltött, hogy az olvasó azt hihette, az „apokrif” szöveget ugyanolyan jó(vagy rossz)hiszem?en terjeszthette a Commentary (a lap zsidó jellegének ismételt elhallgatásával), mint a különböző európai orgánumok, beleértve a Katolikus Dokumentációt is.

1983: Alexandre Szombati, a Le Monde január 30-i számában „Nyomozás Theodor Erich von Fürtenbach meggyilkolása ügyében, aki magát nácinak vallotta” című írományából idézünk: „A háború után az egyház megtagadta eltévelyedéseit, és egy pápa maga is elismerte Káin bélyegét homlokunkon”. Ezeket a szavakat a gyilkosság egyik tanújának tulajdonítja, a gyilkoságnak, amely mellesleg egyetlen nap börtönt jelentett elkövet?jének, hiszen kegyes cselekedetet hajtott végre.

1989: Ez év szeptemberében a francia 5-ös tévécsatorna egyik, az auschwitzi karmelita kolostor ügyér?l szóló m?sorában Jean Kahn, a Franciaországi Zsidó Közösségek Tanácsának elnöke vita(?)partnerének, egy katolikus papnak címezve felolvasta XXIII. János „imáját”. A nagytisztelend? atya óvakodott attól, hogy nyilvánosságra hozza, miszerint hamisítványról van szó.

XXIII. János pápa 1958-ban készült portréja. A felvételt Ghitta Carell készítette. MTI Fotó

A következő hónapban a zsidó újév alkalmából ugyanez a személy interjút adott a Le Monde-nak, amelyben kijelentette: „Decourtray bíboros elhatározta azt is, hogy eljuttatja valamennyi templomba XXIII. János utolsó imáját, amelyben kifejezte sajnálatát az egyház részéről a zsidó népet ért évszázados sérelmek miatt”.

A helyreigazítás ez alkalommal is elmaradt. Nem tudom, vajon a kardinálisnak valóban szándékában állt-e a templomokban felolvastatni a hamisítványt, vagy csak Kahn úr találta ki mindezt. Lehet, hogy Lyon érsekének valóban ez volt a szándéka és meg is valósította...

Ami a Le Monde-ot illeti, csak a szokásos módszerét alkalmazta.

(Ford.: Hep Titusz) Hunnia, 1993. III. 25.

www.antidogma.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló